

אבו־חצידא: לא בקומה זקופה

אלוני לפני שנעלמו לה המנדטים

ונענה במחאות-כפיים סוערות. 1.30 מטה הליכוד
 קולות ליגלוג על הסבריו של סמית. באשר למקור טעותו. השמועה עכשיו אומרת שבגין יגיע ב־2 לפנות בוקר עם הודעה על הרכב הממשלה הבאה. פרופסור יוסף רום: „התוצאה תהיה טובה עוד יותר.“ מופיע השר גידעון פת. הקהל נהנה מחידודיו של יוסף בורג. וקורא קריאות־כוח לעבר חיים יבין. (סוף בעמוד 78)

1.00, מטה המערך

מסיבת־עיתונאים עומדת להתחיל בכל רגע. שימעון פרס יענה לשאלות עיתונאים אחרי שיגיד את דבריו, במרתף אווירת חג ונצחון. השחקנית גילה אלמגור מגיעה, לוחצת ידיים. כולם אחוזי התרגשות. ישראל פלג מציג את פרס כראש־הממשלה הבא של ישראל. סוללת עיתונאים זרים מבקשת לשאל שאלות. פרס, שופע ביטחון עצמי, מדבר על הנצחון הגדול של המערך. „ארבע מאות ארבעים אלף איש הצביעו עבורנו בבחירות הקודמות, בבחירות האלה הצביעו עבורנו שמונה מאות אלף איש. זהו שינוי יסודי בקרב העם“ הוא אומר. ברלב ורביץ לידו, אינם מוציאים הגה. פרס מכריז שהמערך יקים ממשלה רחבה ככל האפשר, ואינו שוכח להזכיר את ים הבעיות שהשאיר אחריו הליכוד. פרס מבטיח להגשים את כל ההבטחות שנתן בתקופת הבחירות. כשהוא נשאל אם יקים ממשלת ליכוד לאומית הוא ממהר להזכיר את „הניגודים הקוטביים שבינינו לבין חרות.“ כשהוא נשאל אם יסכים לצרף את רק"ח לקואליציה. הוא משיב חד וחלק, שרק"ח אינה מועמדת לשותפות קואליציונית מכיוון שאיננה מפלגה ציונית. לעיתונאי של השבועון טיים, השואל אותה שאלה באנגלית, הוא טורח להסביר שזוהי מסורת המקובלת הן על הליכוד והן על המערך שלא לצרף את המפלגה הקומוניסטית לקואליציה ממשלתית. בשלב זה פרס עדיין

אישי. „שתינו רוצות אותו תפקיד, ושתינו יכולות לנמק למה אנחנו מתאימות למלא את התפקיד הזה.“ היא אומרת. חנוך סמית מבשר שהפער בין המערך והליכוד גדל והולך. האולם נחרש מרעש מחיאות־הכפיים. כשסמית אומר שבמיגור הערבי הצביעו רבים למען המערך, קופץ ויקטור שטייטוב מכסאו, כאילו הוא אחראי באופן אישי למיגור הערבי.
 פרס מקבל שיחת טלפון מחו"ל. הוא מדבר אנגלית. הניחושים גוברים. אומרים שהוא מדבר עם רונלד רגן. פרס אומר משהו כמו „אחרי הנצחון בצרפת אנחנו מנצחים פה בישראל.“ המנחשים טוענים שהוא מדבר עם פרנסואה מיטראן. „או למה הוא לא מדבר איתו בצרפתית?“ שואלים המקורבים. את התעלומה ממחר לפתור דובר המערך, ישראל פלג: פרס דיבר עם אקרה יורגנסן, ראש־ממשלת דנמרק.

00.20, מטה הליכוד

לא יודעים אם לשמוח או להצטער. יש מבוכה. השר אליעזר שוסטק מגיע, ומתיישב ליד השר נסים, מקמט בין אצבעותיו שקית ריקה של משקה קל. כמה דקות אחריו מגיע גם סגן־ראש־הממשלה, שימחה ארליך. ח"כ דוב שילנסקי אומר בביטחון: „אנחנו נרכיב את הממשלה הבאה, גם אם למערך יהיה מנדט אחד או שניים יותר.“ בפעם הראשונה נשמעים קולות צחוק באולם כשמופיעה

גאולה כהן זועמת בהיודע על כישלון התחייה

שופע ביטחון, שופע חיוכים, מצב־רוחו מעולה. ואז מטיל ניסים מישעל, כתב הטלוויזיה, את הפצצה: האם מר פרס יודע שתנוך סמית דיווח על תוצאות תיקן ליכוד—מערך? פרס משיב מייד כי הוא מודע לכך. באולם מושלך הס. המצב דומה למישחק פוקר. רק לפני דקה היו פה פרצופים צוחקים. כעת הפרצופים נפולים. אנשים מסתכלים משתאים זה בזה מסרבים להאמין. „מה הוא אמר?“ נשאלת השאלה.

העיתונאים הישראלים מההרים טלפן למערכות ה־עיתונאים. חלק מחליט לנסוע מייד למצודת זאב. מסיבת העיתונאים עדיין לא הסתיימה והאולם מתחיל להתרוקן. פרס ממשיך לענות לשאלות הכתבים הזרים. לאחד מהם הוא מספר בצרפתית, כי נשיא צרפת פרנסואה מיטראן טילפן אליו לפני הבחירות והבטיח לו לטלפן שנית. לכתב אחר הוא אומר שהוא לא רוצה לדבר על בגין אלא על הסינרון של מפלגת העבודה, שהוא יותר צנוע ויותר אמין. רק עוד מילה אחת מוסיף פרס בעניין בגין: „יש גבול למה שאומרים בנאומים.“ כשהוא נשאל איך הוא מרגיש, הוא אומר שהוא אופטימי ושבתחילת הערב היה פסימי — מה שמצדיק את גירסתו שכל מצב אופטימי מתחיל במצב פסימי. העיתונאים הזרים מקיפים את שולחן שלושת הגדולים של המערך. רבין, פרס וברילב ממהרים לעזוב את המקום. משאירים אחריהם אווירת קשה. חמרתף מתרוקן לאט לאט מפעילים ומעיתונאים. הפעילים הולכים הביתה מדוכדכים, העיתונאים ממהרים למערכות העיתונאים או למצודת זאב.

1.05, מטה הליכוד

המהפך של 1981, כאשר חנוך סמית חווה שיוויון בין הליכוד והמערך. מתחילים לשר: „עורו אחים עורו“, „הבה נגילה“. הקהל מתחיל לחשוף את ציפורניו. צעקות של שימחה לאיר כאשר מדברים אנשי המערך. צעקות „שקין“ לעבר אלימלך רם מהטלוויזיה, כאשר מוזמן ארידור לדוכן הטלוויזיה. הוא מדבר אל הקהל שלו,

להקת הגשש החיוור. כשייסי שריד אומר בטלוויזיה „אחינו הערבים“ זורק מישהו מהקהל חפיסת סיגריות ריקה לעבר המסך.

00.30, מטה המערך

אריק לביא ושושיק שני מגיעים, יחד עם הגיטאריסט יגאל חרד. אריק מארגן שירי־מולדת — ארץ־ישראל היפה, דוגית נוסעת, היי ציונינוי הדרך. קבוצה של פעילים צעירים שרה בקולי קולות. איש לא מקשיב לטלוויזיה ולדיווחו של חנוך סמית, מתעלמים מהדיאגרמות. השירה סוחפת גם את העיתונאים. יוסי שריד מראה לקהל זר פרחים שהגיע ממטה רק־לא־ליכוד. הטלוויזיה מראה את סגן־ראש־הממשלה שימחה ארליך. מישהו צועק: „חבר'ה, מצאו אותו, מצאו אותו.“

00.40, מטה חר"ש

וילנר מציע לשייבל לעובדה שבכנסת הבאה יישבו הרבה מאוד ניצים, יותר מ־50%. וזה עלול, בתנאים מסוימים, להביא לסכנת פשיסם בישראל, שניצניה קיימים כבר היום. וילנר מסוים בנימה אופטימית, ואומר שהוא בטוח שעד סוף העשור תקום מדינה פלסטינית לצד מדינת־ישראל, מאחר שזוהי הכרח היסטורי. כשווילנר גומר לדבר, מודיעים בטלוויזיה על שיוויון קולות לליכוד ולמערך.

00.50, מטה הליכוד

העצבנות גוברת. כאשר מודיע חנוך סמית כי הפער בין המערך והליכוד גדל, לטובת המערך, דויד אדמון, מדוברי הליכוד, מתפרץ לעבר צלם טלוויזיה שהסתיר לו את מסך הטלוויזיה, ודוחפו בלם. אהוד אולמרט אומר שאין מקום לחשש. „דיין והתחיה יצביעו עניינית.“ השר דויד לוי שב ואומר: „אני מטיבעי אופטימי.“ הוא אינו מוכן להשיב על השאלה, מה יקרה אם הנשיא יטיל על פרס להרכיב את הממשלה. לוי דוחה את מידגם הטלוויזיה. הוא מביא תוצאות מבית־שאן, המוכיחות עלייה גדולה לליכוד: 3341 קולות לעומת 2250 ב־1977.